

Summer
KRÁSNÍ A MŔTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 3 Summer

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas
Krásni a mŕtvi 2 – Arizona
Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 3 – Summer – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Summer

KRÁSNÍ A MŔTVÍ

3. část

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Kto rozhoduje o tom, čo je normálne a čo nie?

Všetci tu okolo mňa s úľavou vzdychajú, že vraj: „Už šesť mesiacov nikto nezomrel, vďaka bohu! Najhoršie je možno za nami.“

Ja na to: „Ani náhodou, len počkajte, ešte sa to ne-skončilo.“

„No fakt nikto ďalší nezomrel. Môžeme zase normálne žiť.“

„Skoč na autobus a odvez sa do školy, dobre? Chod' do práce, načo sa zaoberať minulosťou?“

Fajn, myslím si ja, ale radšej zatvorím svoje dosť cynické ústa a pekne krásne sa usilujem žiť – tak ako ostatní v Ellertone.

Normálnosť je sivá a úzkoprsá, normálnosť je... keď sa človek neodváža ani obzrieť.

V noci sa mi snívajú panoramatické, farebné obrazy.

Uprostred týchto záberov vidím Phoenixa, je plný života. Prichádza ku mne, usmieva sa a vystiera ruku. Chytím ho za ňu a jeho sivomodré oči na mňa žiaria spod tmavej ofiny, hovorí so mnou, vraví, že ma ľúbi. Kládne mi ruku na plece a ja cítim, že je teplá, cítim jej váhu.

Po prebudení som sama. Pokúšajú sa so mnou nadviazať kontakt – Laura, Zoey, Logan a veľa ďalších. „Pozeraj sa do budúcnosti, Darina. Vieš, že máš prečo žiť.“ Myslia tým, že mám sedemnásť, áno, pre Kristove rany, mám sedemnásť a Phoenixa Rohra som poznala

len niekoľko mesiacov. Okej, tak som ho stratila, zabili ho v pouličnej bitke, a bolo to fakt drsné, všetci ma super chápu, ale veď mám pred sebou celý život, no nie? Toto je normálne. Sivé. Všetko to od seba odtískam. Mám radšej svoje pestrofarebné sny.

Phoenix a ja sedíme na skale uprostred potoka Deer Creek. Na čistej vode sa odrážajú strieborné záblesky, nad Amosovým štítom žiari krvavočervené slnko.

Phoenixove pery cítim na svojich, sú plné a mäkké. Prejdem mu prstami zo šije k chrbtici. Má hladkú, rozohriatu, opálenú pokožku, medzi lopatkami, na mieste, kam vnikol nôž, niet ani stopy po anjelskom znaku. Ako-by sme boli takto spolu od narodenia.

Po prebudení sa radšej autom odveziem preč z mesta. Je mi zima, je marec a sivé hlasy okolo mňa víťazia.

„Objednala som ti ďalšie sedenia u Kim Reissovej,“ informovala ma Laura, moja mama. „Prosím, Darina, choď sa s ňou porozprávať. Nepomôže ti, ak budeš city držať v sebe.“

Je mi zima, stiahla som strechu auta a dupem na plyn, žením sa vyše stovkou. Vietor mi bičuje vlasy a pripomína mi tým plieskajúce krídla. Predo mnou sa čierno črtajú hory.

Čo poviem cvokárke Kim v tej ordinácii, vymaľovanej prvosienkovožltou farbou? Je mi zima a trpím. Svojho priateľa, ktorý patrí ku Krásnym mŕtvym, som nevidela

už niekoľko mesiacov. Šestnásť týždňov sa vozím do Foxtonu, každú deň, odkedy Arizona vošla do Hartmannovho jazera s naširoko rozprestretými anjelskými krídlami. To bolo ešte vlani na jeseň, kým prišli chmúrne Vianoce a prázdny Nový rok. Vtedy som stála pri tebe, Phoenix, na brehu jazera, a anjelská Arizona stála po pás v čistučkej zelenej vode a potom sa k nej prikradla hmla a vzala si ju. „Chod“, hovorili sme jej. Držal si ma za ruku, tá tvoja bola studená ako ľad.

Foxton, áno, tam ťa nájdem, a nebude to sen. Jedného chladného dňa v hlbokom snehu, keď sa tvoj pán rozhodne, že nastal správny čas, budeš stáť pri vrátach stodoly a budeš ma čakať. Možno už dnes.

Z oboch strán sa strmo dvíhajú čierne bralá a sivá stužka cesty sa prepletá pomedzi ne. Motor zavýja, vietor do mňa doráža.

Dnes. Predstavujem si Phoenixa pri vrátach stodoly, Phoenixa, ktorý sa vrátil zo záhrobia, vrátil sa sem. Zamrznuté komory môjho srdca vzplanú. Som v jeho náručí a tentoraz ho už nepustím.

V ýnimočne som poslúchla Lauru – šla som za Kim Reissovou.

„Myslíte, že som blázon?“ Sedím v jej žltučkej ordinácii a z úst sa mi práve vyvalili tieto slová. „Alebo je to normálne?“

Ešte stále sa každý deň vozievam do Foxtonu a nachádzam to miesto prázdne. Pátam po duchoch. Už máme marec pomaly za sebou a sneh sa topí.

„Povedz mi, ako sa cítiš,“ navrhuje Kim. Číta mi v tvári, usiluje sa zachytiť signály môjho tela.

„Som zlomená.“ Lepšie slovo mi v tejto oáze pokoja nezišlo na um. *Nebudem plakať*. Len čo si to pomyslím, musím siahnúť po papierovej vreckovke. Dokelu, ako to, že tak slabo ovládam vlastné slzy?

„Vysvetli mi, čo to znamená.“

„Nefunkčná. S odpáleným harddiskom.“

Kim si ma znovu starostlivo premeriava. „Jedávaš? Spávaš?“

Krčím plecami.

„Takže nie. A chodíš do školy?“

Ellertonská stredná má stále štyri prázdne lavice, po Jonasovi, po Arizone, po Summer a po Phoenixovi. A všetci sa tvária, akoby tí ľudia nikdy neumreli.

„Hej.“

„Takže znovu nie. Ktoré súčiastky ti prestali fungovať, Darina?“

„Hlava. Nevidím, nepočujem a nepočúvam, zabúdam. To nemôže byť normálne, však?“

„Čo ešte?“

„Tu.“ Udriem sa pästou do hrude. *Hej, srdce, preber sa! Nezabúdaj, že máš biť.* „Nič necítim. Nevieam, ako sa mám správať.“

Podáva mi druhú papierovú vreckovku. „Je niečo také, čo sa ti stále dobýja do mysle?“

Phoenix, kde si? Kedy sa ku mne vrátiš, kedy ma už začneš mátať? Je mi jedno, či si skutočný, alebo som si to celé len vybájila. Len ma tu už nenechávaj samu!

Myknem sa. „Od Summerinej smrti prešiel takmer rok,“ odpoviem.

„Summer Madisonová – jedna zo štyroch obetí medzi tínedžermi. Mali ste spolu nejaký mimoriadny vzťah?“

„Nielen ja. Mali ho s ňou všetci, ktorí ju poznali. Nevie, to vysvetliť.“

„V novinách som čítala, že bola hudobníčka.“

„Hrala na gitare. No to... hlavný bol jej hlas. Nič podobné ste asi nikdy nepočuli.“

„Počula som, že mala nahráť platňu.“

Prikyvujem. „Je to fakt čudné. Ak si pustíte YouTube, môžete si jej spev vypočuť. Akoby bola stále tu.“

„Lenže už nikdy nevojde do miestnosti a nepovie *ahoj*, však? O to ide?“

Zídam na malú úhľadnú jazvičku, ktorá pretína ľavé líce mojej cvokárky. Nechcem ísť tam, kam sa ma Kim usiluje dostať. A zíde mi na um: *Odkiaľ má tú jazvu?*

Sedí vystretá a sústredená vo svojom mäkkom kresle, čalúnenom smotanovobiellou kožou.

„Vravela som vám, že som tam bola?“ pýtam sa.

„Kde?“

„V nákupnom centre, v ten deň, keď Summer zomrela. Sedela som v Starbuckse a pila som kávu. Práve vychádzala z obchodu s cédečkami. Uvidela ma, zamávala mi, vykročila ku mne. A vtedy ten strelec spustil paľbu.“

Nedošla ku mne.

Summer Madisonová – jej meno pozná každý. Na YouTube má stále milión klikov, je tam aj video z jedného festivalu, kde vystupovala, keď mala pätnásť rokov.

„Ahoj, Darina,“ povedala by, keby došla do Starbucksu. „Práve som si dala vytlačiť noty na novú pesničku. Nechceš ísť ku mne a vypočuť si ju?“

Odviezli by sme sa z mesta, do Westry, kde stál jej dom, naprataný gitarami, klávesovými nástrojmi a obrazmi jej matky, čo sa dávno nezместili do ateliéru: vôňa mokrých olejových farieb a jedla, ktoré jej otec vyvárať na večeru, cibuľka, paradajky, bazalka. Usadila by ma na terasu s výhľadom na hory a zobrala do rúk gitaru. A potom by spievala – ako anjel.

No nestalo sa to. Namiesto toho sa objavil psychopat a zasypal nákupné centrum sprškou guliek. Dívala som sa, ako Summer klesá, s jednou nohou už pripravenou vystúpiť na pohyblivé schody. Kým sa streľba neskončila, vyčkala som tam, kde som bola. Trvalo to možno tridsať sekúnd. Keď som k nej dobehla, ležala horeznačky a na bielu mramorovú podlahu tiekla jej krv.

„Darina, odchádzam do práce.“ Vo dverách mojej izby sa objavila Laura a nespokojne sa zmraštila, pretože zbadala, že som zase na Summerinej internetovej stránke. Dali ju dokopy Hannah Stoltmanová s Parkerom Simonom a Ezrom Powellom, decká, čo sa na našej strednej najväčšmi vítajú v počítačoch. Založili ju krátko po jej smrti, na jej pamiatku a so súhlasom jej rodičov. Decká na nej počúvajú a hodnotia Summerine veci: *Tie pesničky*

sú na päť hviezdíčiek! Strašne smutné, že zomrela... skoro som si vyplakala oči.

„Vravím, že už musím ísť,“ zopakovala Laura. Chce, aby som bola niekde vonku s kamarátmi, aby som sa z toho postupne dostávala, aby som bola normálna, sivá. „Si v poriadku?“

„Jasné. V pohode.“

„Jim pracuje doma, potrebuje dohnať nejaké papiero-vačky. Keby si niečo potrebovala, povedz mu.“

„Fajn, v pohode.“ *Márnosť, vieš si predstaviť, prečo by som to robila?*

„Pôjdeš do školy?“

„Hej.“

„Fajn. Ako bolo u Kim Reissovej?“

„Dobre.“ Ozaj, spomínala som, že som k nej stále ob-
rátená chrbtom? *Klop, klop, klop.* Snažím sa tváriť, že ma strašne zaujíma ťukanie na klávesnici.

„A pôjdeš za ňou zase?“

„Na budúci piatok. Prvého apríla.“ *Na deň bláznov.*

Laura prikývla a odišla. O päť minút som sedela v au-
te a viezla som sa k Foxton Ridge.

Na zemi ležal sneh a z jednotvárnej sivej oblohy padali vločky. Zaparkovala som pri osikovom hájiku a zostala som stáť neďaleko železnej vodnej nádrže, odkiaľ je vý-
hľad na veľkú prázdnu stodolu a omnoho menší dom.

Sneh všetko obnovuje, rozjasňuje, ale mne okamžite odhalil aj skutočnosť, že na dvore nie sú stopy nôh ani pneumatík, hoci na pohľad by každý prisahal, že tento ranč je obývaný.

Zanechávajú Krásni mŕtvi stopy? zišlo mi na um. Jasné, nebije im srdce a v žilách im neprúdi krv, takže toto nie je taká hlúpa otázka. Zdvihla som pohľad k oblohe a na tvár mi padali studené vločky. Rýchlo sa roztápali.

Zídem zo svahu. Otvorím vráta. Nazriem do stodoly. Vráta zavírzajú. Po schodoch do senníka niečo vybehne – možno myš, možno veverica.

Stalo sa to tak už veľakrát. Vždy som sa pohybovala dosť neobratne a sťažka, prigniavená zúfalstvom. *Phoenix tu nie je. Phoenix tu nie je.* Ako údery kladivom, bum, bum, bum.

Sneh mi zapraštal pod nohami. Prešla som popri plote z ostnatého drôtu, ktorý vlni opravili Jonas s Hunterom, a pomaly som sa blížila k hrdzavému autu zaparkovanému na dvore. Bola to len taká stará pokazená kára. Neschopná jazdy. V jej okne som zazrela svoj obraz a rýchlo som od neho odvrátila zrak. Kto je tento vycivený, prízračný zjav s namaľovanými očami a nakrátko ostrihanými tmavými vlasmi, s tvárou vyštipanou od mrazu? Ja to nie som. Rozhodne nespoznávam tie vykrivené ústa so spustenými kútikmi, tie mŕtve oči. Pozrela som sa tam znovu. *Hej, Darina, neklam, toto si ty!*

Obrátila som sa chrbtom k autu a vykročila som k vrátam stodoly, z ktorej v šialených vzoroch trčali zatĺčené klince a našikmo popribíjané latky držali pokope hlavné dosky, sivé a ošumelé. Pozrela som hore a uvidela som hlavu mŕtveho losa, ako na mňa civie sklenými očami, a nad ňou sa týči obrovské parožie.

Vrrrrzzz! Zvuk otvárajúcich sa vrát ma načisto vystrašil.

No tak, Phoenix, kde si? Si tam v kúte pri hrabliach a lopatách, vystieraš ruku nad seba, aby si strhol sto-ročnú záclonu z pavučín a vykročil ku mne? Stojíš na drevených schodoch do senníka a úzky pás svetla ťa osvecuje, až ti okolo hlavy opito tancujú zrnká prachu? Usmej sa už na mňa, preboha! Vezmi ma konečne za ruku!

Čudné, ale u Kim sa mi normálne zapáčilo. Osiky za jej oknom boli bledé a holé, ale vnútri stáli útulné kreslá, pri nich konferenčný stolík, pod nohami mi ležal teplý koberec a predou mnou čakala pokojná zjazvená tvár, kedy začnem hovoriť.

„Tridsať sekúnd,“ povedala Kim. „Tridsať sekúnd uplynulo od výstrelu, ktorý zasiahol Summer, kým si k nej prišla.“

„Uplynul celý život,“ povedala som jej. Páčilo sa mi, aký mala moja terapeutka dnes účes – kratší ako obyčaj-

ne, takže vynikli jej malé uši a na nich visiace modré náušnice, vyzerali trochu ako z etnoobchodu, ale elegantnejšie... žeby s ortoklasmi? „Fakt som nemala čakať. Mala som k nej dobehnúť skôr.“

„A riskovať, že ťa ten strelec trafi?“

„Hej.“ Hovorili, že Summer umrela ihneď, takže by to asi bolo jedno. Oči mala otvorené, ale už nič nevidela. Nahla som sa nad ňu, oslovila som ju. „Povedala som jej, že mi je to ľúto.“ Počula ma? Ktovie. Vraví sa, že sluch opustí človeka ako posledný.

Kim čakala, či sa nepotrebujem nakloniť a vziať si papierovú vreckovku.

„My dve sme boli každá iná,“ vysvetľovala som jej. „Summer mala dlhé plavé vlasy, ktoré jej siahali až na lopatky. Bola taká krehká.“

„No sadli ste si?“

„Totálne.“

„Pripadá mi ako super baba.“

„Veď aj je.“

„Je?“

„Bola,“ odvetila som.

„Nie si jediná, komu chýba.“

Vždy keď za mnou prišla Hannah, dala si záležať, aby mi nedovolila sebaľútosť. Teraz ma dobehla pozrieť aj s Jordan a s Loganom hneď na druhý deň po prvoaprílo-

vom sedení u terapeutky. Bola sobota a oni si povedali, že ma musia vykpnúť spoza pece do sveta.

„Všetci smútime za Summer,“ objasnila mi to Jordan. „Preto sme zorganizovali ten vianočný koncert, a preto na výročie jej smrti plánujeme ďalší.“

„Nieže z toho zase vycúvaš,“ pohrozila mi Hannah. Všetci traja sedeli na mojej posteli, ja som stála pri okne a blokovala svetlo. Hannah si nechávala plavé vlasy rásť tak ako Summer – ktovie, či si to uvedomila? Jordan sa chichotala a ukazovala Loganovi správu na svojom mobile. Nakláňala sa k nemu veľmi blízko. *Super*, pomyslela som si, *Logan sa možno konečne prestane lepiť na mňa*. A možno sa v tej myšlienke okrem úľavy tajila aj iskierka žiarlivosti.

„Ja som na ten vianočný koncert šla, len som fakt nezvládla predstavu, že vyjdem na javisko a budem hrať Summerine piesne a všetci na mňa budú vyvaľovať oči.“

„A nezabudnime na Phoenixa,“ pripomenul im Logan. „Darina sa vtedy ešte nevyrovnala s jeho smrťou.“

Aha, pán Súcitný. Prosím, všímaj si radšej Jordan a jej lesklé čierne vlasy, ktoré ti práve prebrnkli po líci, vdychuj jej parfum, ktorý na trh uviedla princezná popu, pozoruj jej vzrušene mávajúce mihalnice.

„Dobre, asi by som k tebe nemala byť taká prísna,“ pristala Hannah. „Darina, uvedom si však, že musíš zase

začať žiť. Poď s nami teraz nakupovať, pomôžeš mi pri výbere topánok.“

Šla som, nieže by sa mi chcelo, ale akosi mi došli výhovorky. Jordan s Loganom si prezerali cédečka, Hannah si vyberala topánky. Bola som s nimi a zároveň niekde inde.

Sneh na ceste k domu, v ktorom býva Kim, sa už roztopil. Z každej jej strany sa však týčili zmrazené hromady. Sneh je v takomto štádiu hnusný – kopy vyzerajú ako špinavé rubáše na starých mŕtvolách.

„Môžeme uvažovať, čo by ti pomohlo pohnúť sa v živote trochu ďalej,“ navrhla Kim na začiatku sedenia. Dnes nemala visiace náušnice, len také bodky, a perlový náhrdelník. Zdalo sa mi, že takto vyzerá staršia.

Asi som na ňu civela úplne prázdny pohľadom.

„Alebo by sme mohli pokračovať tam, kde sme naposledy prestali, a prebrať si to, čo sa stalo Summer.“

Mohli by sme, pomyslela som si, lenže ja neviem, čo sa jej stalo. Nevieť, kto ju zabil – a preto sa vrátila do Foxtonu a patrí k Hunterovým Krásnym mŕtvym.

„Divím sa, že sa moji kamoši na mňa dávno nevykašľali,“ povedala som odrazu. „A takisto Laura s Jimom.“

Zamihala viečkami. „Nekašľú na teba, pretože ťa majú radi, Darina. Čo chceš dnes robiť?“

Odrazu som to mala na jazyku. *Summer nie je mŕtva. Ani Phoenix. Jasné, sú mŕtvi, ale živí mŕtvi, a ja ich stále vídam. Aj vy by ste ich videli, keby ste vyšli hore do Foxtonu, keby sme sa prebojovali cez bariéru, ktorou sa ohradili. Cez krídla a kadečo iné. Ibaže po tom, čo Arizona nadobro opustila tento svet, odišli aj oni a zatiaľ sa nevrátili. No vrátia sa – Phoenix a Summer sa objavia znovu a bude tu aj Hunter. Musia, pretože sú to Krásni mŕtvi!*

Prudko som sa naklonila dopredu a zovrela som bočné operadlá kresla.

„Darina?“ oslovila ma Kim.

Povedz jej to! Zbav sa toho, povedz jej, ako ich Hunter ovláda, ako číta každému myšlienky, ako ich sem voďí až zo záhrobia, hoci umreli, ako ich chráni a stavia okolo nich bariéru, aby sa tam nikto nedostal, teda okrem mňa, aj to iba preto, lebo ja som pre nich užitočná a Hunter vie, že sa neviem odpútať od Phoenixa. Som ich spojkou s týmto svetom a v nijakom prípade by som vám to nemala prezrádzať!

Nuž to tajomstvo je však príliš veľké a tu v tejto smotanovobielej a žltej miestnosti sa zo mňa nezadržateľne derie, tu, kde na stene tikajú hodiny a Kim už vstáva a kráča ku mne, dvíha ma, pretože sa mi zakrútila hlava a padla som na konferenčný stolík zo skla a ocele.

„Napi sa vody,“ hovorí a podáva mi pohár.

Beriem si ho ako robot, pomaly sŕkam. Zakrútila sa mi hlava, stratila som rovnováhu, zdalo sa mi, že počujem, ako sem cez okno zavial vietor. Potom som sa pozrela hore a videla som, že to okno je zatvorené. Vietor však zosilnel a ja som ho spoznala. V miestnosti tíkli krídla – mnoho, premnoho neviditeľných krídel. Konečne!

Kim mi držala pohár, aby mi nevypadol, a mne srdce skákalo v hrudnom koši ako divé. „Počujete to?“ opýtala som sa jej.

Samozrejme, nič nepočula. Len ja som mohla počuť šum tisícky krídel, ktoré mi oznamovali, že Krásni mŕtvi sú zase tu.

V tomto období roka sa zvečerieva ešte stále dosť skoro. Už bola tma, keď som sa viezla popri modrom neónovom kríži zasadenom v strmom svahu na Turkey Shoot Ridge.

Vrátili sa! opakovala som si v duchu. Vedela som, že je to tak. Prečo by som inak počula tie krídla, prečo by som cítila, ako ma svojim plieskaním upozorňujú, že nesmiem vysloviť to, čo som sa práve chystala priznať pred Kim? Ak sa ma spýtate, ako som sa cítila, keď som pred ňou zamdlela, poviem vám, že som sa nebála, nie, bola to číra radosť, pretože Phoenix ma čaká vo Foxtone, ani nie hodinu cesty autom od mesta.

Je to však čudné. Sú mŕtvi a ty sa k nim naslepo ženieš? V hlave sa mi ozýva sivý hlas, patrí Hannah. To je hnusné, Darina. Normálne mám z teba zimomriavky.

Jordan by mi to do očí nepovedala. Len by unavene prevrátila oči a predebatovala by to s Loganom. On by jej vyrozprával, ako strašne som sa zmenila, že sa už so mnou nedá rozprávať tak ako predtým, že sa už o to aj prestal pokúšať.

Čierna obloha bola nesmierne rozľahlá, klenula sa nado mnou, posiatá bledými striebřistými hviezdami. Vydesil ma jeleň, keď vyskočil z krovia rovno pred moje reflektory a takmer som zletela s autom z cesty. No nejak som udržala volant a šla som ďalej.

Konečne som bola vo Foxtone, viezla som sa pomedzi malé drevené domce, ktoré tam lemujú cestu. Pri starom obchode som zabočila doľava na poľnú cestu, čo sa popri potoku ťahá vyššie do hôr. Minula som miesto, kde sa na motorkách zrútili z útesu Matt Fortune a Bob Johnson.

Spomenula som si na tú chvíľu – rev dvoch Harleyov, tesne predtým, ako vyleteli do vzduchu, dokonalý oblúk ich pádu, potom zmizli. Nastalo ticho a ja som s istotou vedela, že ich smrť vyslobodila Jonasa.

V zákrute mi zapišľali pneumatiky. Nechala som za sebou rybárske chaty a zamierila som do prázdnoty. Už onedlho dôjdem autom na koniec cesty.

A tam to bolo – vodná nádrž na hrebene, v tomto ob-

dobí viditeľnejšia, pretože ju nezakrývalo lístie okolitých osík. V mesačnom svite kmene žiarili takmer bielou farbou a slúžili mi ako maják, keď som zabuchla dvere na aute a rozbehla som sa k nim.

No tak, krídla, už spustite! pomyslela som si. Očakávala som, že narazím na bariéru, ktorá zaháňa cudzích na útek, bola som pripravená na ten čudesný pocit, že ma tlačí naspäť milión krídel, že mi rozvracia mozog, zaplavuje ma šialenými víziami lebiek, ktoré sa nado mnou škeria a zízajú prázdnyimi očnými jamkami. To všetko spôsobovali Hunter a Krásni mŕtvi – vedeli povolávať mŕtvych a mohli človeka zahnať na útek, urobiť z neho bľabotajúcu trosku, ktorej bláznivé reči nik nebude brať vážne. Takému oľapenému chudákovi dolu v meste uvaria silnú kávu, povedia mu, že nič z toho nebolo naozaj, len prebral a nečudo, že mal vidiny, keď si uvedomíme, čo všetko sa za posledný rok v okolí Ellertonu deje, štyri mŕtve decká a tak.

Lenže ja som došla až k vodnej nádrži a stále vládlo ticho. Nezdvihol sa vietor, nič mi nebránilo, keď som sa s praskotom blížila zmrznutým snehom, keď som kráčala dolu svahom a popri plote, nohy prerážali zľadovatenú kôru a s každým krokom k prázdnemu dvoru som sa zabárala hlbšie.

Ak sa na mňa pozriete z hrebeňa, ako ma uvidíte? Vyzerala som ako malá čierna postavička obklopená

bielymi svahmi, po kolená zaborená v snehu. Obrátila som sa k domu, potom som si to rozmyslela a vykročila som k stodole. Nikde ani svetielko, ani pohyb, ani náznak, že v tomto dome už desaťročia bývajú ľudia.

A skúsme pohľad zblízka, detailný záber na moju strhanú tvár – tmavé, jagavé oči – ruka sa mi trasie – otváram vráta – vráta ustupujú. Vidíte, že po návale radosti u Kim som znovu stratila nádej a upadla som do zúfalstva.

Phoenix. Skúšam šepkať jeho meno, ale z úst mi nič nevychádza. Nič nenaruší tiché tiene v prastarej stodole.

Hunter rozohral svoje hry. Presvedčil ma, že uvidím Phoenixa, len aby ma opäť navnadil. V skutočnosti ešte nechce Krásnym mŕtvym povoliť návrat, len ma chce ďalej udržať v otroctve. Verte mi, Hunter, pán nemŕtvych, by ma pokojne vystavil takýmto mukám, ani by sa nad tým nepozastavil.

Zadívala som sa do tmy v stodole. Cítila som, ako sa mi nad hlavou klenie vysoká strecha, no nič som nevidela. Cítila som polámané schody hore na senník a prehnité drevené boxy, kam kedysi uväzovali kone.

Potom som sa vrátila von na dvor – znovu ako malá čierna postavička stratená v gigantickej bielej mise. Čo urobím? Vyjdem z údolia, odídem od svojho sna.

Vykročila som. Spočiatku som sa vôbec neobzerala. Prišla som sem po radostnom impulze, ako keby veľká

vlna zbierala silu, kým sa vzopne a rozbije na pobreží. A odchádzala som vyčerpaná, za dutého štrkotu kamienkov, ktoré sa pomaly kotúľajú z mokrého brehu.

Bola som už v polovici svahu, keď ma niečo donútilo obrátiť sa. Uvidela som v mesačnom svite hranatú masu stodoly a prázdnu dreváreň na druhej strane dvora. Nič sa nezmenilo. Tak znovu čelom vzad, znovu pochodom vchod. Odchádzam.

„Darina.“ Hviezdnaté ticho prelomil slabý hlas.

Zaľala som zuby, nechcela som sa obrátiť. *Nerob to, Hunter. Tentoraz nie.* No zastala som. Čakala som a napínala sluch.

„Darina, to som ja.“

„Ak sa mi zase len vrtaš v mozgu...“ S tými slovami som sa predsa len zvrtila.

A na verande domu svietilo svetlo. Knísalo sa a mihotalo, akoby niekto držal petrolejovú lampu, akoby vyšiel von do chladu a čakal, kedy sa vrátiť.

Konečne! Áno, obrátila som sa, utekala som, potkýnala som sa, takmer som sa strepala, ako som uháňala dolu kopcom, vzlykala som od úľavy, oslepili ma slzy, narazila som na ostnatý drôt a roztrhla som si bundu, keď som sa z neho usilovala vyslobodiť.

Svetlo na verande sa zamihotalo. „To som ja,“ povedala Summer.

Z hlasu sa dá vyčítať veľmi veľa. Nie je to asi to prvé, čo si na človeku všimnete, no keď sa naň zameriate, je vám jasné, či je niekto uvoľnený, alebo či je napätý, či je v pohode, či je smutný. Ani sa naňho či na ňu nemusíte pozrieť.

Napríklad môj hlas. Hovorím ticho a rýchlo. Jim hovorí pomaly a nahlas. Najradšej by som ho zahriakla: „Stíš hlasitosť, človeče, nie som hluchá.“

Hlasy sú ako ich ľudia. Premyslite si to a vyskúšajte to. Uvidíte, čo mám na mysli.

Summer má hlas, ktorý je presne ako ona, a ten hlas je výnimočný.

„To som ja,“ zopakovala a zdvihla petrolejku nad hlavu.

Vždy keď prehovorí, srdce sa mi rozospieva. Jej hlas je ako med, človek si hneď spomenie na lúčne kvety rozhojdané teplým vánkom.

Neistým krokom som vyšla na verandu. Summer ma zaviedla do domu, do kuchyne, položila lampu na stôl a čakala, kým chytím dych.

„Toto je naozaj?“ hlesla som.

S úsmevom prikývla. „Darina, daj si pohov, dobre?“

Zatvorila som oči a po chvíli som ich otvorila. Summer bola stále tam. „Kde je Phoenix?“ vyletelo zo mňa.

„Už ide sem. Čoskoro príde.“

„Kedy?“

Nazrela som do každého kúta, utekala som hore do spálne, znovu som sa vrátila dole.

„Summer, musím ho vidieť!“

„Viem,“ odpovedala veľmi tichučko, znelo to skôr ako vzdych. „A rozumiem ti.“

„Božemôj, vieš, ako dlho ste boli preč?“ Klesla som do hojdacieho kresla pri prázdnom kozube. „Skoro som tu medzitým zošalela.“

„Viem. Poznáš však Huntera, on tu určuje pravidlá. Povedal, že sa nesmieme vrátiť, kým na to nebude pripravený.“

Zhlboka som sa nadýchla, vydýchla som a dala som si záležať, aby to neznelo zatrpknuto: „Dobre, takže konečne nám udelil povolenie. Čo ho presvedčilo?“

„Našiel niekoho, koho hľadal, a potom sa vrátil po nás. Po mňa, Phoenixa, Icemana a Donnu.“

Počítala som Krásnych mŕtvych, ktorých vymenovala. „A čo sa stalo s Eve a s jej dieťaťom?“

„Netuším. V našej skupine nebola. A my sa radšej na nič nepýtame.“

„No v duchu azda áno.“

„To áno.“ Summer si pritiahla k telu červený vlnený sveter – golier bol vyšívaný malými bielymi kvietkami. Na krku mala krémový vlnený šál. „Tentoraz som tu iba ja, Donna, Iceman a Phoenix. A ešte ten nový.“

„Nový?“

„Je starší, asi v Hunterovom veku. Viac o ňom neviem.“

„A prečo ťa vlastne Hunter poslal sem ešte pred ostatnými?“ Odpoveď som tušila – prišiel rad na Summer. Čakala na vyslobodenie presne ako Jonas a Arizona a za ňou nasledoval ešte Phoenix.

„Zajtra mám narodeniny. A potom mám dvadsaťjeden dní do ročného výročia mojej smrti.“

Jej narodeniny som mala zapísané v diári – a aj deň, keď ju zastrelili. Nedeľa tridsiateho apríla. To číslo som nosila vyryté v hlave, vypálené do viečok, kyselinou vyleptané do sietnice. Inými slovami, absolútne nezabudnuteľné.

„Hunter ma sem poslal po teba,“ vysvetlila mi.

„Bola si so mnou u Kim?“ Samozrejme, že to bola ona, používala svoje schopnosti zombie, aby sa zneviditeľnila, ale počula každé slovo a vytvorila bariéru z krídel. „Je to zvláštne – Kim si myslí, že môj problém spočíva v tom, že ťa už nikdy neuvidím vojsť do miestnosti a povedať ahoj.“

„Viem,“ usmiala sa. Omyl mojej cvokárky presne vyhovoval jej zmyslu pre humor, ktorý bol, ako všetko u Summer, veľmi jemný. „Zvládla si to.“

„No, skôr som sa chystala zosypať,“ pokrútila som hlavou. „Mohla som vám to celé skaziť.“

„No neskazila si. Nepovedala si ani slovo.“

Vzdychla som. „Lebo som vedela, že ak to spravím, Hunter vás sem už nikdy neprivedie. Ani teba, ani...“

„Phoenixa,“ dopovedala za mňa. Tvár vo svetle lampy mala nezreteľnú a oči v tieni. Zdvihla ruku, odhrnula si za ucho prameň vlasov. „Máš to ťažké.“

„Ťažké je slabé slovo,“ zasmiala som sa. „Predstav si, že ti nad hlavou visí meč a čaká, kedy spravíš najmenší možný nesprávny pohyb. Ak ho spravíš... *šmik!* Čepeľ ti presekne krčnú tepnu.“

„Au!“ zaúpela a nastalo ticho, ktoré prerušoval len pukot plamienka v lampe. Ohník zaprskal a potom nás zanechal v tme.

„Došlo palivo,“ riekla Summer a prešla cez kuchyňu k stolu. Tam odskrutkovala zo širokej základne lampy vrch a naliala do nádržky petrolej. Ostrý pach ma poškriabal v krku, potom sa zablysla zápalka a lampa sa znovu chvejivo rozhorela. „Prosím ťa, urobíš pre mňa niečo?“ ozvala sa ticho Summer.

„Čokoľvek.“

„Zajtra, na moje narodeniny, choď, prosím, pozrieť mojich rodičov.“

„Okej.“ Povedala som to akoby nič, ale cítila som to celkom inak. Jej otec, Jon Madison, moju návštevu zrejme zvládne, ale jej mama Heather, to je niečo iné. Heather bola taký ten komplikovaný a citlivý umelecký typ a hovorilo sa, že sa z dcérinej smrti vôbec nespamätala.